

Ζαν Ζιρωντού

Η τρελή του Σαγιό

ΥΠΟΘΕΣΗ

Η κόμισσα Ωρελί, η τρελή του Σαγιό, ενσάρκωση της ανεπιτήδευτης, ρομαντικής, αλαφροϊσκιωτης φύσης, μαθαίνει το σχέδιο μιας ομάδας κυνικών επιχειρηματιών, που σκοπεύουν να εκμεταλλευτούν το υπέδαφος του Παρισιού καταστρέφοντας το, με στόχο να πλουτίσουν από το πετρέλαιο που φημολογείται ότι κρύβεται σε αυτό. Η Ωρελί κινητοποιεί όλους τους φίλους της και αντιστέκονται στην εξουσία του χρήματος, στήνουν μια παγίδα στους εχθρούς και καθώς αυτοί είναι τυφλωμένοι από την απληστία τους, καταφέρνει να τους καταστρέψει.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Ο κόσμος δεν πηγαίνει καλά!

ΚΟΜΙΣΑ: Τι μου λες!!!

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Έχει γίνει μία εισβολή κυρία κόμισσα, η ζωή δεν είναι πια όμορφη και δεν είναι ευτυχισμένη εξαιτίας αυτής της εισβολής

ΚΟΜΙΣΑ: Ποιας εισβολής?

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Εσείς ζείτε μέσα σε ένα όνειρο, όταν το πρωί βγείτε από το σπίτι σας με την απόφαση πως οι άνθρωποι είναι ωραίοι, ακόμα και το λούκι που έχει για μύτη ο θυρωρός σας το βλέπετε σαν μύτη από αυτές που

έχουν τα αγάλματα. Εμείς όμως αυτή την τέχνη δεν την ξέρουμε. Εμείς κάθε χρόνο την βλέπουμε να μακραίνει.. όλο και πιο άσχημη όλο και πιο φαρμακερή.

ΚΟΜΙΣΑ: Μιλάς για κείνους τους 3 που θέλανε να πνίξουν το Φαμπρίκιο

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Μακάρι να ήταν μόνο 3, είναι σωστή εισβολή κυρία Κόμισα. Τον παλιό καιρό, όταν τριγυρνούσες στο Παρίσι, οι άνθρωποι που συναντούσες ήταν σαν τον εαυτό σου. Μπορεί να ήταν πιο καλοντυμένοι ή κουρελήδες, χαρούμενοι, θυμωμένοι, σπαγγοραμένοι ή ανοιχτοχέρηδες, όμως κατά βάθος σαν και σένα. Εσύ ήσουν φανταράκι, ο άλλος ήταν ο λοχαγός σου, Αυτό θα πει ισότης. Όμως εδώ και δέκα χρόνια, μία μέρα πρόσεξα ένα παράξενο περαστικό στον δρόμο, γερό με όλο του το βάρος.. εγύριζε.. ήταν το αφεντικό.. περνούσε.. το περπάτημα του έμοιαζε με όλου του κόσμου, κι όμως ήταν αλλιώς. Λεβέντικο κι όμως φοβισμένο.. το δεξί του μάτι όλο αναίδεια, το αριστερό όλο ανησυχία.. αυτός ήταν ο πρώτος, τουλάχιστον ο πρώτος που πρόσεξα εγώ. Η εισβολή είχε αρχίσει. Από τότε δεν περνάει μέρα χωρίς να χαθεί ένας από τους παλιούς γνωστούς μας και στη θέση του να ξεφυτρώσει ένα από τους καινούργιους.

ΚΟΜΙΣΑ: Πώς είναι, τι δουλειά κάνουν?

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Δεν μιλάνε, ψιθυρίζουν, Δεν τρέχουν, δεν σταματούν.. όταν ανταμώνουν μουρμουρίζουν, αλλάζουν λίρες μεταξύ τους στα κρυφά, χασομεράνε γύρω από το χρηματιστήριο όμως δεν πουλάνε τίποτε,.. βρίσκονται κοντά στα σπίτια που κατεδαφίζονται και όμως δεν δουλεύουν.. έξω από τους κινηματογράφους, κοιτάζουν την ουρά, μέσα δεν μπαίνουν.. κι όμως ότι γίνεται στο χρηματιστήριο και στους δρόμους και παντού είναι κατά διαταγή τους.. Κι από όλα βγάζουνε λεφτά... είναι τα αφεντικά..

ΚΟΜΙΣΑ: Λοιπόν...

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ: Λοιπόν είπα ότι είχα να σας πω, τώρα κυρία κόμισσα τα ξέρετε όλα.. Πλησιάζει η εποχή των σκλάβων. Εμείς οι φτωχοί οι τρελοί, τα γκαρσόνια, τα χαμίνια, οι παλιατζήδες, είμαστε οι τελευταίοι ελεύθεροι άνθρωποι στον κόσμο. Το τέλος έρχεται..

[...]

ΚΟΜΙΣΑ Δεν ντρέπεστε να σταυρώνετε τα χέρια σας και να θρηνεείτε? Πώς ανέχεστε ένα κόσμο που δεν βασιλεύει η ευτυχία, από τα χαράματα ως τη νύχτα, όπου κάθε χριστιανός δεν είναι αφεντικό του εαυτού του..Είσαστε δειλοί.. Φαβρίκιε, πρέπει όλους αυτούς να τους βγάλουμε από τη μέση..

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ Είναι πάρα πολλοί κυρία.

ΚΟΜΙΣΑ Είναι 3 και είμαστε 10, θα μας βοηθήσει και ο κύριος πόλισμαν..

ΠΑΛΙΑΤΖΗΣ : Είναι εκατοντάδες.. Είναι οι πρόεδροι ΔΣ εικονικών εταιρειών, οι ταμίες ανύπαρκτων επιχειρήσεων, οι γραμματείς φιλανθρωπικών σωματείων που κάνουν κερδοσκοπία, δημοσιογράφοι που δεν γράφουν ποτέ, μεσάζοντες που κερδίζουν 200%.....